

Warszawa, dnia 26 lipca 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 1373/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Jacek Matusik

protokolant: protokolant sądowy- stażysta Aleksander Wawer

przy udziale prokuratora : Anety Ostromeckiej

po rozpoznaniu dnia 26 lipca 2019 r. w Warszawie

sprawy P. B. syna K. i M. ur. (...), w S.

oskarżonego o przestępstwo z art. 209 § 1a k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie

z dnia 8 sierpnia 2018 r. sygn. akt II K 381/17

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce orzeczonej w pkt. I kary pozbawienia wolności orzeka wobec oskarżonego P. B. karę roku i sześciu miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywanie nieodpłatnym kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym i na podstawie art. 34 § 2 pkt. 3 kk w zw. z art. 72 § 1 pkt. 3 kk zobowiązuje oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego względem syna G. B.; w pozostałej części tenże wyrok utrzymuje w mocy; zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt VI Ka 1373/18

UZASADNIENIE

P. B. na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 8 sierpnia 2018r. w sprawie II K 381/17 został uznany za winnego tego, że w okresie od dnia 18 kwietnia 2014 roku do 5 grudnia 2017 roku w Z., w woj. (...) uparczywie uchylał się od wykonywania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości wyrokiem Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 31 stycznia 2011 roku w sprawie o sygn. akt III RC 497/10 poprzez nielożenie na utrzymanie małoletniego syna G. B. przez co naraził go na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych, przy czym łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości przewyższała równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych. Sąd czyn ten zakwalifikował, jako występki z art. 209 § 1a k.k. i za to na podstawie art. 209 § 1a k.k. wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze.

W konsekwencji obrońca wniósł o zmianę wyroku w części dotyczącej kary i orzeczenie wobec oskarżonego kary o charakterze wolnościowym.

Sąd odwoławczy, zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego mimo jej lakoniczności zasługuje na uwzględnienie i skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie podsądnemu kary łagodniejszej rodzajowo.

W ocenie Sądu Okręgowego całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych sprzeciwia się wymierzeniu podsądnemu najsurowszej rodzajowo kary, tj. kary pozbawienia wolności. Podkreślić należy, iż oskarżony – aczkolwiek wcześniej już karany za przestępstwo nie alimentacji nie kwestionował swojej winy w tej sprawie.

Zdaniem Sądu II instancji sprawiedliwą odpłatą za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 209§ 1a k.k. jest kara roku i sześciu miesięcy ograniczenia wolności polegająca na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Wskazana kara stanowi dla oskarżonego poważną dolegliwość (świadczenie nieodpłatnej pracy przez okres roku i sześciu miesięcy w wymiarze 30 godzin miesięcznie oraz zobowiązanie oskarżonego do wykonywania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego względem syna G. B.) pozwoli na realizację celów prewencyjnych (efekt edukacyjny pracy, integracja sprawcy ze społeczeństwem), jednocześnie uchroni oskarżonego od kontaktu ze środowiskiem więziennym, pogłębienia demoralizacji oraz związanego z tym zagrożenia stygmatyzacji i odrzucenia w środowisku rodzinnym. Ta represja prawno-karna powinna z jednej strony zniechęcić podsądnego do popełniania kolejnych przestępstw, z drugiej zaś wzbudzić w nim poczucie konieczności przestrzegania porządku prawnego, a w szczególności wykonywania obowiązku łżenia na utrzymanie małoletniego syna. Jednocześnie, dla społeczeństwa stanowić będzie wyraźny sygnał o zdecydowanej reakcji organów procesowych na popełnione przestępstwo.

Kara ograniczenia wolności nie spowoduje także ciężkich skutków dla zstępnych podsądnego i umożliwi mu wywiązanie się z obowiązku alimentacyjnego wobec syna G. B., o co w swoim piśmie z dnia 17 czerwca 2019r. wносиła oskarżycielka posiłkowa J. D..

Zreformowana kara czyni również zadość względem prewencji generalnej. Istotą prewencji ogólnej nie jest przecież wymaganie wymierzania wyłącznie surowych kar, lecz kształtowanie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary, jej dostosowaniu do okoliczności podmiotowo-przedmiotowych czynu i jego sprawcy, a zatem o karaniu sprawiedliwym, tworzącym atmosferę zaufania dla obowiązującego systemu prawnego. Każde przestępstwo i każdy sprawca wymaga indywidualnej oceny, bo przecież ustawodawca ustalając dolne i górne granice zagrożenia ustawowego zarzucanego podsądnemu przestępstwa oraz stwarzając możliwość ferowania kar nieizolacyjnych miał na względzie konieczność indywidualizacji kary i dostosowania jej do realiów danej sprawy. Zdaniem Sądu odwoławczego, taka właśnie zindywidualizowana ocena legła u podstaw orzeczenia powyższej kary ograniczenia wolności.

W pozostałej części wyrok, jako odpowiadający prawu utrzymano w mocy.

W związku z uwzględnieniem apelacji obrońcy, jak również mając na względzie konieczność zabezpieczenia interesów pokrzywdzonego poprzez umożliwienie oskarżonemu wykonania obowiązku alimentacyjnego, Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Mając powyższe na uwadze sąd odwoławczy orzekł, jak w wyroku.